

UZASADNIENIE

Formularz UK 2	Sygnatura akt	IV Ka 318/23	
Załącznik dołącza się w każdym przypadku. Podać liczbę załączników:	1		
1. CZĘŚĆ WSTĘPNA			
1.1. Oznaczenie wyroku sądu pierwszej instancji			
wyrok Sądu Rejonowego w Piotrkowie Trybunalskim z dnia 7 marca 2023 roku sygn. II K 343/23			
1.2. Podmiot wnoszący apelację			
# oskarżyciel publiczny albo prokurator w sprawie o wydanie wyroku łącznego			
# oskarżyciel posiłkowy			
# oskarżyciel prywatny			
# obrońca			

# oskarżony albo skazany w sprawie o wydanie wyroku łącznego			
# inny			
1.3. Granice zaskarżenia			
1.1.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
1.1.2. Podniesione zarzuty			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji			
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu		

#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	

1.4. Wnioski				
#	uchylenie	#	zmiana	
2. Ustalenie faktów w związku z dowodami przeprowadzonymi przez sąd odwoławczy				
1.5. Ustalenie faktów				
1.1.3. Fakty uznane za udowodnione				
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty
2.1.1.1.				
1.1.4. Fakty uznane za nieudowodnione				
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty
2.1.2.1.				
1.6. Ocena dowodów				
1.1.5. Dowody będące podstawą ustalenia faktów				

Lp. faktu z pkt 2.1.1	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu	
2.1.1.1			
1.1.6. Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)			
Lp. faktu z pkt 2.1.1 albo 2.1.2	Dowód	Zwięźle o powodach nieuwzględnienia dowodu	
2.1.2.1			
3. STANOWISKO SĄDU ODWOŁAWCZEGO WOBEC ZGŁOSZONYCH ZARZUTÓW i wniosków			
Lp.	Zarzut		
3.1.	- zarzut błędu w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, mający wpływ na jego treść i rzutujący w konsekwencji na błędne uniewinnienie	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny	

	<p>oskarżonego od popełnienia zarzucanego mu czynu, polegający na niesłusznym przyjęciu przez Sąd rejonowy, że zebrany w toku postępowania materiał dowodowy nie daje podstaw do stwierdzenia, że oskarżony swoim zachowaniem wyczerpał znamiona czynu przywłaszczenia powierzonej rzeczy ruchomej pojazdu marki (...), podczas gdy w/w po rozwiązaniu umowy pożyczki i przejściu prawa własności na rzecz banku, zlecił wykonanie badań technicznych pojazdu, celowo unikał kontaktu z pracownikami banku i firmy windykacyjnej i nie dokonał zwrotu pojazdu, a przez to nie miał zamiaru tego zwrotu;</p>			
<p>Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>				
<p>W ocenie sądu odwoławczego, ustalenia faktyczne dokonane przez sąd rejonowy w zakresie braku sprawstwa</p>				

przedmiotowego czynu po stronie oskarżonego są nieprawidłowe. Z uwagi także na fakt, iż wyrok pierwszoinstancyjny był wyrokiem uniewinniającym, a sąd odwoławczy (w składzie rozpoznającym przedmiotową apelację) na podstawie zgromadzonego materiału dowodowego doszedł jednak do odmiennych wniosków końcowych i ustalił, iż oskarżony R. J. dopuścił się zarzucanego mu czynu (jest winny i winien ponieść karę), jedyną możliwą decyzją było uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego jej rozpoznania sądowi I instancji (art. 454 § 1 k.p.k.).

Sąd odwoławczy zauważa, że apelacja prokuratora nie odnosi się wprost do niewłaściwej oceny materiału dowodowego w postaci wyjaśnień oskarżonego, czy wreszcie dowodów potwierdzających to, jakiej treści

informacje o
podjętych próbach
kontaktu z
oskarżonym
przedstawiła firma
windykacyjna, tym
nie mniej - zawarto
w niej zarzut
błędu w ustaleniach
faktycznych, który
doprowadził do
niesłusznego
ostatecznego
uznania, iż
oskarżony nie
popęlnił czynu i
uniewinnienia R.
J.. Błędna ocena
zgromadzonego
materiału to jednak
wyraźne stanowisko
po stronie
skarżącego, tak jak
zgłoszony wniosek
końcowy
korespondujący z
postawionym
zarzutem. Z tego
względu sąd
odwoławczy uznał,
iż weryfikacja
dokonanej przez
sąd meriti oceny
całego materiału
dowodowego - pod
kątem zasadności
zarzutu błędu w
ustaleniach
faktycznych, zgodnie
z którymi oskarżony
jest niewinny, jest
w pełni uzasadniona.
Na powyższe
pozwala kierunek
apelacji (na
niekorzyść) oraz
uznanie, iż
utrzymanie wyroku
w mocy byłoby
rażąco

niesprawiedliwe -
art. 440 k.p.k.
Przecież przepis ten
"zobowiązuje do
dokonania z urzędu
kontroli orzeczenia
zaskarżonego
zwyczajnym
środkiem
odwoławczym
niezależnie od granic
zaskarżenia i
podniesionych
zarzutów, aby
wykluczyć
możliwość
utrzymania
orzeczenia rażąco
niesprawiedliwego
w sytuacji
nietrafności
zarzutów
sformułowanych w
środku
odwoławczym" - tak
przykładowo wyrok
Sądu Apelacyjnego
w Katowicach z dnia
18 grudnia 2014
r. II AKa 420/14
publ. Legalis Numer
1186618.

Poczynione przez
Sąd Rejonowy
ustalenia w zakresie
stanu faktycznego i
wniosek, zgodnie z
którym oskarżony
nie popełnił
zarzucanego mu
przestępstwa, są
w ocenie Sądu
Okręgowego
nieprawidłowe.

Takie ustalenie
nastąpiło na skutek
pierwotnego błędu
w ocenie materiału

dowodowego w postaci głównie: wyjaśnień oskarżonego i zeznań przedstawiciela oskarżyciela posiłkowego oraz informacji o treści przebiegu postępowania windykacyjnego, a ponadto z analizy zachowywania się R. J. już po jego pierwotnym rozpytaniu w prowadzonej sprawie przez organy ścigania – co miało miejsce w dniu 29 grudnia 2021r (notatka urzędowa k.45). Są to dowody, które można i należy wykorzystać w sprawie, a których oceny w istocie zabrakło po stronie sądu rejonowego. Sąd ten dał wiarę wyjaśnieniom oskarżonych stwierdzając, iż samo ustalenie, że oskarżony nie zwracał pojazdu leasingowego nie potwierdza jego zamiaru postąpienia z nim jak „właściciel”, a skoro tak – nie ma mowy o kierunkowym zamiarze wymaganym dla bytu przestępstwa z art. 284 §2 kk. Co więcej, sąd meriti uznał, iż skoro

nie ma żadnych dowodów, by R. J. (2) po dacie 5 stycznia 2021r. – ustalonej przez sąd I instancji jako data dotarcia do oskarżonego oświadczenia pokrzywdzonego o wypowiedzeniu umowy pożyczki – korzystał z samochodu, to był tylko jego posiadaczem, a skoro tak, to nie ma zarzucanego przestępstwa. W istocie ustalił skrótowo: sam fakt, iż sporny pojazd stał na jego posesji „nie wystarczy do przypisania mu zamiaru jego przywłaszczenia”.

W ocenie sądu odwoławczego taka ocena zgromadzonego materiału dowodowego i taka konstatacja są nazbyt pobieżne i nieuprawnione.

Choć oczywiście samo posiadanie pojazdu tj. ustalenie „pojazd stał” na posesji to za mało, by komukolwiek z tego tylko tytułu przypisywać zamiar jego przywłaszczenia, to jednak w przedmiotowej

sprawie owemu
posiadaniu
towarzyszyło szereg
ważkich dla sprawy
okoliczności. I tak:
oskarżony miał
świadomość, że
zaprzestał płacenia
rat leasingowych i
znał treść umowy
wiążącej go z
pokrzywdzonym, a
więc spodziewał się
że umowa zostanie
wypowiedziana, co
będzie się łączyło z
przejściem władztwa
pojazdu i
koniecznością jego
zwrotu, a co
najważniejsze – a
co ustalił sam
sąd rejonowy –
dotarło do niego
wypowiedzenie w/w
umowy. Analiza akt
pozwala również na
ustalenie, iż dotarło
do świadomości
oskarżonego żądanie
zwrotu spornego
pojazdu.
Potwierdzeniem
tego są dokumenty
załączone do akt
przez
pokrzywdzonego, w
tym dokumenty
przedstawiające
działania
podejmowane przez
firmę windykacyjną
wobec oskarżonego
na przestrzeni blisko
pół roku (od 7
kwietnia 2021r. do
15 września 2021r.).
Choć także data
popelnienia czynu
nie tyle wiąże

się z samym wypowiedzeniem umowy, co z otrzymaniem informacji o obowiązku zwrotu pojazdu, to niewątpliwie miało ono miejsce co najmniej w dniu 21 czerwca 2021r., kiedy to poprzez pocztę elektroniczną (a taki kontakt również został przewidziany w umowie leasingu, jako jeden z dwóch „adresów do korespondencji strony k.10v) wezwano oskarżonego do zwrotu pojazdu, określając datę zwrotu w „Ostatecznym przedsądowym wezwaniu do wydania własności spółki (...) S.A. (k.32v), a której to daty nigdy nie zmieniono (analizie poddać należało całość dokumentacji e-mailowej zatytułowanej „Ostatecznie przedsądowe wezwanie...).

Oskarżony mimo bardzo licznych i długotrwałych prób kontaktu osobistego (we wszystkich znanych miejscach zamieszkiwania i prowadzenia

działalności, także przez członka rodziny), e-mailowego i telefonicznego, przez okres co najmniej od 21 czerwca 2021r. do dnia zatrzymania spornego pojazdu w dniu 13 lipiec 2022r. – spornego pojazdu nie zwrócił. W międzyczasie natomiast pojazd być może nieprzerwanie znajdował się tj. stał na posesji oskarżonego, tyle tylko, że jego właściciel – pokrzywdzony nie mógł mimo wszystkich możliwych prawnie, podejmowanych dróg, odebrać fizycznie swojej własności. Co więcej, już nawet po dacie pierwotnego rozpytania oskarżonego przez policjanta w toku prowadzonego dochodzenia w dniu 29 grudnia 2021r., R. J. (2) absolutnie nie zmienił swojego zachowania względem obowiązku fizycznego zwrotu pojazdu. Nawet sam oskarżyciel publiczny miał duże problemy z kontaktem z oskarżonym, w tym

z jego osobistym przesłuchaniem.

Wszystko to powoduje, iż w ocenie sądu odwoławczego oskarżony przyjął swoistego rodzaju postawę unikania wszystkich i wszystkiego – ale przy pełnej świadomości rozwiązania umowy i obowiązku fizycznego oddania samochodu, a przy tym postawę nie mającą żadnego usprawiedliwienia prawnego. Dopiero interwencja organów ścigania i fizyczne zatrzymanie oraz odebranie przedmiotu leasingu doprowadziło do jego oddania (na razie na przechowanie) pokrzywdzonemu.

W takich natomiast warunkach nie można zasadnie twierdzić, iż pojazd tylko „stał” na posesji oskarżonego, a więc, że zachowaniu oskarżonego nie towarzyszył zamiar postąpienia z przedmiotem „jak właściciel”

Potwierdzeniem powyższego jest przykładowo wyrok Sądu Najwyższego z dnia 23 czerwca

2022 r. wydany w sprawie III KK 409/21, w którym czytamy: „Przestępstwo określone w art. 284 § 2 KK należy do kategorii tzw. przestępstw kierunkowych. Zachowanie sprawcy musi być bowiem ukierunkowane na określony cel, którym w tym wypadku jest włączenie powierzonej rzeczy do majątku sprawcy lub postępowanie z nią jak z własną w inny sposób, co oczywiście wyklucza możliwość popełnienia tego występku z zamiarem wynikowym. Istotnym elementem strony podmiotowej sprzeniewierzenia nie jest również sam fakt odmowy wydania rzeczy powierzonej, lecz powody niezwrócenia tej rzeczy. Powodem tym może być jednak nie tylko wola włączenia rzeczy do swojego majątku, lecz także wola postępowania z nią jak z własną. Nie jest więc trafna konstatacja sądu odwoławczego, że „sprawca realizować będzie znamiona

przestępstwa z art. 284 KK tylko wtedy, gdy w przedstawionej konfiguracji działać będzie z zamiarem ostatecznego i nieodwracalnego pozbawienia mienia innej osoby (w tym wypadku leasingodawcy) i uczynienia z niego własnej lub innej osoby własności. Przywłaszczeniem bowiem jest jakikolwiek przejaw traktowania rzeczy jako swojej własnej. Zamiar przywłaszczenia (animus rem sibi habendi) musi przy tym być powiązany ze świadomością sprawcy o braku tytułu prawnego ku temu. Znamiona przestępstwa przywłaszczenia wypełnia dysponowanie przedmiotem przestępstwa bez żadnego ku temu tytułu prawnego. Postępowanie z rzeczą jak właściciel nie ogranicza się jednak tylko do jej sprzedaży lub innej czynności bezpowrotnie uniemożliwiającej właścicielowi odzyskanie rzeczy. Przymiot bycia właścicielem nie ogranicza się

bowiem jedynie do
prawa
przekazywania
przedmiotu
własności. Jeżeli
zatem oskarżony
bez żadnej podstawy
prawnej nie wydaje
na _____ żądanie
uprawnionego
powierzonego mu
przedmiotu, czy
też nie wskazuje
miejsca _____ jego
przechowywania to
postępuje wobec
niego jak z rzeczą
własną, a tym
samym dopuszcza
się _____ popełnienia
przestępstwa jego
przywłaszczenia (u
publ.
Legalis).

O _____ zamiarze
przywłaszczenia nie
świadczy jedynie
całkowite wyzbycie
się władztwa nad
rzeczą poprzez jej
sprzedaż _____ czy
darowanie.
Przekonuje
argumentacja
zawarta _____ w
cytowanym
orzeczeniu, _____ iż
przyjmując przyjęty
przez sąd meriti
tok rozumowania,
pokrzywdzeni
przestępstwem
przywłaszczenia
powierzonego
mienia
pozostawaliby _____ w
zasadzie bez ochrony
prawnej, _____ gdyż
oskarżeni nie płacąc
rat leasingowych i

korzystając z rzeczy,
cały czas mogliby
deklarować zamiar
jej oddania nie
potwierdzając tej
deklaracji żadnym
realnym
zachowaniem
wskazującym na
zamiar jej realizacji.
Oczywiście
znamiona
przestępstwa
przywłaszczenia
wypełnia
dysponowanie
przedmiotem
przestępstwa bez
żadnego ku temu
tytułu prawnego.
Postępowanie z
rzeczą jak właściciel
nie ogranicza się
jednak tylko do
jej sprzedaży lub
innej czynności
bezpowrotnie
uniemożliwiającej
właścicielowi
odzyskanie rzeczy.
Przymiot bycia
właścicielem nie
ogranicza się jednak
tylko do prawa
przekazywania
przedmiotu
własności. Jeżeli
zatem oskarżony
bez żadnej podstawy
prawnej nie wydaje
na żądanie
uprawnionego
powierzonego mu
przedmiotu, czy
też nie wskazuje
miejsca jego
przechowywania to
postępuje wobec
niego jak z rzeczą
własną a tym

samym dopuszcza się popełnienia przestępstwa jego przywłaszczenia (wyrok Sądu Apelacyjnego w Gdańsku z dnia 25 lutego 2020 r., II AKa 390/19). Sąd odwoławczy w składzie rozpoznającym przedmiotową apelację w pełni przedstawione powyżej stanowiska judykatury.

Trudny dla przedsiębiorców okres pandemii oraz osobiste problemy oskarżonego w chwili czynu, są okolicznościami, jakie należy wziąć pod uwagę dopiero przy ocenie zasadności zastosowania wobec sprawcy represji karnej.

Reasumując: sąd I instancji nie przeprowadził prawidłowo i wnikliwie postępowania dowodowe, dokonał oceny dowodów sprzecznej z wymogami wynikającymi z treści art. 7 kpk, a na podstawie tak dokonanej oceny sformułował nietrafne wnioski, co do oceny

<p>zachowania się oskarżonego.</p> <p>Mając na uwadze powyższe, wyrok uniewinniający R. J. (2) od zarzutu dotyczącego przywłaszczenia powierzonego mu mienia nie jest poprawny, a apelacja wykazała, że w sprawie doszło do błędnych ustaleń faktycznych.</p> <p>Z powyższych względów orzeczono jak w części dyspozytywnej wyroku.</p>		
<p>Wniosek</p>		
<p>- o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego jej rozpoznania przez Sąd Rejonowy;</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>	
<p>Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.</p>		
<p>- wniosek jest zasadny z przyczyn podanych powyżej;</p>		
<p>4. OKOLICZNOŚCI PODLEGAJĄCE</p>		

UWZGLĘDNIENIU Z URZĘDU		
4.1.		
Zwięźle o powodach uwzględnienia okoliczności		
ROZSTRZYGNIECIE SĄDU ODWOŁAWCZEGO		
5.		
1.7. Utrzymanie w mocy wyroku sądu pierwszej instancji		
5.1.1.	Przedmiot utrzymania w mocy	
Zwięźle o powodach utrzymania w mocy		
1.8. Zmiana wyroku sądu pierwszej instancji		
5.2.1.	Przedmiot i zakres zmiany	
Zwięźle o powodach zmiany		
1.9. Uchylenie wyroku sądu pierwszej instancji		

1.1.7. Przyczyna, zakres i podstawa prawna uchylenia			
5.3.1.1.1.		# art. 439 k.p.k.	
Zwiężle o powodach uchylenia			
5.3.1.2.1.		# art. 437 § 2 k.p.k.	
Zwiężle o powodach uchylenia			
5.3.1.3.1.		# art. 437 § 2 k.p.k.	
Zwiężle o powodach uchylenia i umorzenia ze wskazaniem szczególnej podstawy prawnej umorzenia			
5.3.1.4.1.	- odmienne ustalenia faktyczne w zakresie sprawstwa;	# art. 454 § 1 k.p.k.	
Zwiężle o powodach uchylenia			
- wskazano w punkcie 3.1.,			
1.1.8. Zapatrywania prawne i wskazania co do			

dalszego postępowania		
1.10. Inne rozstrzygnięcia zawarte w wyroku		
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności	
6. Koszty Procesu		
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności	
	Wobec uchylecia orzeczenia i przekazania sprawy do ponownego jej rozpoznania sądowi rejonowemu, nie orzekano o kosztach procesu.	
7. PODPIS		

1.11. Granice zaskarżenia		
Kolejny numer załącznika	1	
Podmiot wnoszący apelację	prokurator	
Rozstrzygnięcie, rozstrzygnięcia, brak albo	Wyrok uniewinniający	

ustalenie, którego dotyczy apelacja			
0.1.1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
0.1.1.3.2. Podniesione zarzuty			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji			
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu		
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu		
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli		

	mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia		
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia		
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka		
#	art. 439 k.p.k.		
#	brak zarzutów		
0.1.1.4. Wnioski			
#	uchylenie	#	zmiana